

(The National Interest, May 18, 2011)

САД би требало да окончају ову скупу вежбу из 'добročинитељства' једном за свагда

Време је да се Сједињене Државе повуку из операције у Либији. Пат позиција између Га дафија и побуњеника се наставља, са наизменичним плимама и осекама на обе стране. Гадафи нема намеру да напусти Либију, а напори да му се прилепи етикета ратног злочинца скоро да су му елиминисали ту опцију. Побуњеници, са своје стране, циркулишу Вашингтоном и причају све што треба да кажу о слободи и демократији како би убедили оне меког срца да је разлог за побуну праведан. У духу Ахмеда Чалабија

[\[1\]](#)

Администрација, са оскудним фондовима и планираним масовним уштедама на одбрани, објавила је пре око шест недеља да ће, иако је прва фаза операција у Либији коштала 600 милиона долара, текући амерички напори - дефинисани првенствено у смислу напада беспилотним наоружаним летелицама - коштати око 40 милиона долара месечно.

Пошто се било очекивало

да ће побуњеници однети победу у року од пар недеља – што је било 'сигурно' предвиђање британске владе у првим данима по отпочињању операције – Вашингтонски буџетски гуруи предвиђали су да укупни трошкови рата не би требало да знатно премаше 750 милиона долара. А та сума је заправо већ достигнута.

Секретар за одбрану Роберт Гејтс потврдио је прошле недеље да је Министарство одбране у априлу потрошило 150 милиона, а не 40 милиона долара. То је зато што се интензитет ангажовања није смањивао ни у ком погледу. Штавише, иако беспилотне летелице лете без особља, потребно је више од сто људи да их подржава, и то кошта. И тако се трошкови гомилају.

Према тренутној стопи месечних издатака, Сједињене Државе ће у року од два месеца прећи границу од милијарду долара. Та средства се повлаче из "основног" буџета за одбрану. Према томе, ти трошкови се не могу дефинисати само у смислу износа у доларима: сваки долар потрошен на Либију је долар који неће отићи на обуку и друге потребне радње које се финансирају из тог основног буџета. Штавише, са текућим и

предстојећим интензивирањем притисака на ставке буџета за одбрану – сенатски Одбор за буџет управо је најавио да ће тражити смањење трошкова за одбрану у висини од 900 милијарди долара у наредне две деценије - неизвесно је у којој мери ће дотрајало оружје бити замењено у догледно време, или икада.

Као што је и било очекивано, савезници нису били у стању да притегну Гадафија, а њихови сопствени буџети притегли су њих. И Британци признају да су потценили трошкове операције. Дана 23. марта је британски министар финансија, Џорџ Озборн, самоуверено у парламенту изнео предвиђања да ће трошкови либијске операције Британију коштати „неколико десетина милиона фунти“. Садашње процене указују да ће њена цена премашити милијарду фунти. Као што је др. Лијам Фокс, британски секретар за одбрану тактично натукнуо крајем априла, "могуће је да ће ниво и темпо и интензитет напора бити већи него што смо се надали." До сада је трошкове рата финансирао трезор, а не британски буџет за одбрану. Колико дуго још Влада Њеног Величанства, која је у новчаној оскудици и спроводи масивне мере штедње у јавним службама, може да настави да црпи средства из трезора, веома је проблематично питање.

Након што Британији понестане готовине и оружја, а Француска крене њеним стопама, обе ће извршити притисак на Сједињене Државе да се још активније уплету у либијску збрку. Либералним интервенционистима у Вашингтону ће бити мрско да се оглуше о захтеве савезника. Указиваће на закаснили, али на крају ипак позитиван одговор Клинтонове администрације на сличне захтеве за америчком војном интервенцијом на Балкану, што је довело до свргавања Слободана Милошевића и де фацто одвајања Косова од Југославије. Али 2011. година није 1999. Сједињене Државе се већ боре у два рата. Последица је билион долара буџетског дефицита, а не буџетски суфицит. Америчка економија није ни приближно близу оној ликвидности и позитивном тренду од пре десетак година. Она данас себи не може да приушти још једну авантуру.

Администрација треба да се одупре преклињањима Европе, а у исто време да престане да обраћа пажњу на углађену демагогију портпарола опозиције. Не само да Обамина администрација не треба да спашава Европљане, него треба да једном за свагда прекине ову скупу вежбу из хуманитаризма. Нека се Либијци сами побрину за своје проблеме. Америка има сопствене, које нико сем ње саме не може да реши. Што је много, много је.

Dov S. Zakheim је службовао као подсекретар за одбрану (контролор) од 2001-2004, и као заменик подсекретара за одбрану (планирање и ресурси) од 1985-1987.

[1] Ахмед Абдел Хади Чалаби, ирачки политичар и пребег, ["ирачки мајстор манипулације"](#), кључни обавештајни извор о наводном постојању ирачког нуклеарног програма на који су се позивали амерички неоконзервативци у свом залагању за војну интервенцију САД у Ираку, (прим.прев.)